

Sigurd og Klumpen

Øv altså. Sigurd havde bare været så tæt på at score det mål, og så faldt han over det dumme snørebånd.

Sigurd tænkte på fodboldkampen, de lige havde tabt. Han sad ude i omklædningsrummet sammen med de andre drenge fra klassen. Nu måtte han altså snart lære at binde de sløjfer på snørebåndene, tænkte han, mens han tog fodboldstøvlerne af. De sad alt for løst, fordi han ikke havde fået bundet de sløjfer rigtigt.

Hans bedste ven, Malte, kom hen til ham. Han så sur ud, mens han stod dér ved siden af bænken og kiggede ned på ham:

"Hvad skete der lige for dig? Hvorfor scorede du ikke? Du var jo helt fri, mand?"

"Du er altså tarvelig, du er.."

Det var ikke rart, at Malte skældte sådan ud. De andre kiggede.

"Ja, som om *du* er verdensmester. Hvad så med den staveprøve, du ikke kunne finde ud af i sidste uge. Som om du er så go'!".

"Du er skide tarvelig. Nar!", vrissede Malte med sammenbidte læber og gik hen mod døren. "Det kan du selv være... din dumme idiot!", råbte Sigurd tilbage, mens han hørte sin stemme knække og døren til omklædningsrummet smække efter Malte.

Sigurd havde svært ved at falde i søvn den aften. Han havde leget med Malte siden børnehaven. Malte var jo hans bedste ven. Var han mon stadig det?

Han følte sig vildt tung i kroppen, mens han lå dér i sengen. Det var faktisk som om en mærkelig klump voksede inde i ham. Den var helt hård, og den blev bare større og større. Ja næsten så stor, at den puffede helt oppe ved hjertet. Sigurd vendte sig om på den anden side. Det blev klumpen ikke mindre af. Nu lå den bare tungt og masede ham ned mod lagenet.

Sigurd kunne høre sin mor gå ud på toilettet. Sku' han gå ud til hende og fortælle om den der mærkelige følelse han havde indeni? Klumpen blev større og tungere, som natten skred frem. Nej, hun ville nok sige, at Sigurd bare var træt. Og i øvrigt var hun jo også selv ret træt for tiden, tænkte Sigurd. Hun var ked af det der med, at far havde fundet et andet sted at bo.

Han vendte sig om på den anden side og kunne bare ikke få Malte ud af hovedet. Hvordan mon det ville være at se ham i klassen den næste morgen?

Ved morgenbordet kunne Sigurd ikke tømme skålen med havregryn. Det var svært at sluge det, fordi klumpen stadig fyldte. Grynene klistrede i ganen.

"Siiguurd", råbte hans mor ude fra gangen.

"Skat, hvor er den trøje, du fik i sidste uge? Du ved, den lækre blå med hætte, jeg købte til dig?"

Øv altså. Den havde Sigurd nok glemt ovre i omklædningsrummet i går. Han havde jo så meget andet i hovedet og ville bare hurtigt hjem.

"Ej Sigurd. Nu ikke igen! Det er simpelthen for dyrt, at du ikke kan holde styr på dine ting. Det går altså ikke. Du må gå over og finde den i dag. Prøv lige at tage dig lidt sammen, ikk, skat?", sagde mor og rakte ud efter bilnøglerne og sin frakke.

"Husk din taske, jeg har pakket dit tøj. Du skal jo over til far i eftermiddag".
Mor havde slet ikke set, at Sigurd faktisk selv havde lagt sit fodboldtøj til vask og tømt opvaskemaskinen.
Klumpen nåede igen helt op til Sigurds hjerte.

Henne i klasseværelset var der et par stykker af drengene, der kastede rundt med puder. Og så var der William, der altid sad for sig selv henne i det ene hjørne og spillede på sin mobil. Der var stadig fem minutter, til det ringede ind, så der var ikke nogen voksne til at sige noget om, at de skulle køle ned, eller sådan noget.
Malte kom ind og satte sin skoletaske. Han hilste ikke på Sigurd, og de sagde ikke noget til hinanden. Malte gik bare over til de andre drenge og tog en pude for at være med. Han kiggede slet ikke, lod bare som om Sigurd var luft.

Sigurd følte sig bare ikke spor luftig. Faktisk var han ret tung. Klumpen havde bredt sig så meget, at den gjorde ham for tung i fødderne til, at han ikke kunne få sig slæbt over til Malte for at sige noget til ham.

Så ville Caroline også bare se på ham. Og det ville ikke være så rart, hvis nu Malte sagde noget dumt til ham igen, mens hun lyttede på.

Om aftenen spiste Sigurd ikke ret meget til aftensmad. Klumpen fyldte så meget, at der ikke var plads til hverken kartoftler eller den bøf, som far havde stegt.

"Hvad tænker du på, Sigurd?, spurgte far, mens han skyllede tallerkenerne af og satte dem i opvaskemaskinen.

"Ik' noget".

"Hm, okay. Husk lige at tjekke, om du har lektier for".

"Ja okay", svarede Sigurd og gik ind på sit værelse med iPaden, mens far kiggede den anden vej.

Sigurd kunne ikke koncentrere sig om lektier nu. Han klikkede på et spil og tænkte på, hvor rart det havde været, hvis Malte havde siddet ved siden af og kigget på.

Så var klumpen der pludselig igen. Det var ikke så rart at sidde inde på værelset alene. Værelset var heller ikke så hyggeligt endnu, for han manglede at få nogle af sine ting med ovre fra mor.

Men det var også svært at gå ud til far, for klumpen gjorde ham tung. Han begyndte at fryse lidt. Klumpen føltes kold som en sten.

Sigurd tændte lidt mere lys og prøvede at tænke på noget andet. Men det var rigtig svært.

Far kom ind på værelset, men han sagde ikke noget om, at han skulle slukke for spillet og gå i gang med lektierne. Han satte sig bare ned ved siden af ham på sengen.

"Sigurd, er der noget, du er ked af?", spurgte han så.

Sigurd sagde først ikke rigtig noget. Han mumlede bare noget med, at han var lidt øm i kroppen. De sad lidt på sengen sammen uden at sige noget. Så tog far Sigurds fodbold op fra gulvet og begyndte at trille med den mellem sine pegefingre. Han kiggede ikke på Sigurd, men spurgte så, hvornår Sigurd var begyndt at få ondt i kroppen.

Det føltes rart, at far sådan spurgte. Sigurd fortalte ham lidt efter lidt om de dumme fodboldstøvler og målet, han ikke fik scoret, selv om han havde stået helt fri. Og at han var blevet uvenner med Malte bagefter.

Far kunne godt se, at det var surt med det mål, men værre var det jo altså heller ikke. Og så talte de om, at Malte måske havde ærgret sig så meget lige dér, at han var kommet til at sige det på en lidt for hård måde til Sigurd. Og så havde det ene ord bare taget det andet, uden at hverken Sigurd eller Malte rigtig havde ment det, de sagde.

Sigurd kom pludselig til at tænke på den trøje, han havde glemt, og at mor var blevet lidt sur på ham. Han fortalte det til far.

"Måske skal vi ringe til mor og sige, at vi prøver at finde den sammenovre i glemmekassen i morgen tidlig", foreslog far.

Det syntes Sigurd var en god ide. Far gik hen til sin computer, mens Sigurd ringede til mor. Hun var ikke sur mere. Faktisk blev hun ret glad for at høre Sigurds stemme i røret. De sagde go' nat og lagde på.

Så kom far ind på værelset igen:

"Sigurd, nogle gange kommer man til at sige ting, man ikke rigtig mener. Eller måske mener man det i hvert fald ikke så slemt, som det kommer ud af munden. Men jeg kan godt forstå, hvis du føler, at det er noget skidt. Mor og jeg har jo også talt grimt til hinanden, og ja, det gik jo ikke så godt, vel?"

Far sukede lidt uden at sige noget. Han tog den ene af Sigurds fodboldstøvler op fra gulvet. "Skal vi ikke lige få øvet os på de der sløjfer, hva'?"

Det var ikke spor let. Men så pludselig var den der! De grinede lidt, og så slukkede Sigurd lyset for at sove.

Ovre i skolen den næste dag gik Sigurd hen til Malte, før det ringede ind. Det var som om, at han ikke var så tung mere. Klumpen var blevet mindre og mindre, mens han sad dér med far på sengekanten og snakkede aftenen før.

"Hej..."

"Hej", svarede Malte. "Hva'... øh, skal du ikke med til kampen i eftermiddag? Vi manglede dig altså på holdet i går", sagde Malte så og smilede forsigtigt.

Sigurd smilte tilbage. Den dumme klump kunne bare komme an en anden gang.

